

endnu større Beløb. Dette er en Forringelse, og jeg synes ikke, Loven paa nogen Maade er flot over for de tilskadekomne. Vi ere sikkert komne saa langt ned, som det paa nogen Maade er forsvarligt, og paa dette Punkt tiltaler Lovforslaget mig derfor ikke. Med Hensyn til Dagpengene er der enkelte Bestemmelser i de andre Paragraffer, som jeg synes ere meget fornuftige, navnlig dette, at Raadet ønsker mere end hidtil at have Adgang til at blande sig i Spørgsmaalet om Dagpenge og eventuelt at kunne udbetale disse forskudsvis. Reglen om den ugentlige Udbetaling er sikkert ogsaa i den tilskadekomne Favør.

Der er nogle Bestemmelser vedrørende Behandlingen af Ulykestilfælde for Raadet og Attesterne, som jeg skal sige noget om. Naar vi her tage Hensyn til den gældende Lovs Karakter, at den enkelte private Arbejdsgiver har Erstatningspligt over for de af ham beskæftigede Arbejdere, er det vel ønskeligt og naturligt, at man ret hurtigt maa have en Afgørelse af hans Erstatningspligt. Ingen Privatmand kan nemlig være tjent med i mange Aar at have en saadan Trusel hængende over Hovedet paa sig. Navnlig gælder dette, naar Talen er om saadanne Folk, som ikke have en stor økonomisk Evne, og af dem findes der naturligvis en hel Del. Endvidere kan en Mand drive en Forretning af en Art, hvorefter han kommer ind under Loven og derfor maa holde sine Arbejdere forsikrede, og senere kan hans Forretnings Karakter forandres saaledes, at han kommer uden for Loven og maaske ikke mere holder sine Arbejdere forsikrede. Naar der saa paa et meget sent Tidspunkt kommer Krav frem om Erstatning i Anledning af et Ulykestilfælde, hvis Følger ikke have kunnet fuldt bestemmes inden for en rimelig Tid, vil den paagældende private Mand være ret uheldig stillet, og han vil, saa vidt jeg kan se, heller ikke være i Stand til at dække sig mod saadanne Resultater. Derfor ser jeg vel, at der er betydelige Vanskeligheder. Men jeg synes, at det paa den anden Side er noget ubilligt over for den paagældende, som det bestemmes i § 14, at naar Arbejdsraadet har sagt, det maa anse en Sag for sluttet, uden at den medfører Følger efter Loven, og der imod dette ingen Erindring fremsættes inden 14 Dage efter Tilkendegivelsen, kan han, naar der er gaaet 1 Aar, ikke mere gøre Krav paa at faa Sagen behandlet efter Loven. Ganske vist kan man sikre sig sin Ret ved at iagttage en vis Forma-

litet, og derfor bør alle fremtidig, saa snart Sagen betegnes som en, der ikke vil medføre Følger, gøre Bemærkninger for at reservere sig deres Ret, men jeg synes, at det er lidet tiltalende at skulle ind paa en saadan Formalitet, hvor det drejer sig om Folk, der dog ikke kunne antages altid at være saa nøje kendte med eller at tænke saa nøje over Formerne for saadanne Sagers Behandling, som i det foreliggende Tilfælde skulde være nødvendigt. Det er jo i Almindelighed fysiske Arbejdere, det drejer sig om, og disse kunne ikke forudsættes at have Kendskab til alle de Former, som kunne være at iagttage. Jeg synes derfor, at man hellere maatte sætte en vis Tidsfrist, inden for hvilken man, uden Hensyn til, hvad der i øvrigt er passeret, kunde optage Sagen, f. Eks. et Par Aar, hvad der vel vilde være det længste, man kunde gaa til under Hensyn til de særlige Forhold, hvorunder Loven virker.

Der er i § 17 fastsat nogle Bestemmelser med Hensyn til Lægeattesterne. Det blev fremhævet af den forrige Taler, at der synes at være nogen Uenighed i Forsikringsraadet om, hvem der skulde betale disse Attester. Ogsaa paa et andet Punkt er der Uenighed i Forsikringsraadet, nemlig om de delvise Dagpenge. Nogle af Raadets Medlemmer have ment, at der burde betales saadanne delvise Dagpenge, altsaa det samme, som vi have for Øjeblikket. Jeg anser Lovforslaget for at have truffet det bedste paa dette Punkt. Det er dog en ganske naturlig Ting, at alle de Attester, som Raadet kræver, maa Raadet betale, og at alle de Attester, som den private Arbejdsgiver og det Forsikringsselskab, ved hvilket han har dækket sig, kræve præsterede eller skulle præstere, maa de betale. Jeg synes ikke, at det er naturligt, at Staten skal betale saadanne Attester, som de paagældende Forsikringsselskaber kunne komme i Tanke om at kræve i ret stor Udstrækning. Jeg har forstaaet Forslaget saaledes, at der paahviler den tilskadekomne at betale een Lægeerklæring, nemlig den, der er omtalt under § 6, og hvorved han ved den 14de Uges Begyndelse godtgør, at hans Arbejdsevne vedblivende er saa nedsat, at han ikke kan beskæftiges ved det Arbejde, hvorved han er kommen til Skade. I og for sig synes jeg ikke, at der var nogen Grund til at paalægge en tilskadekomne denne Udgift, men vil man endelig holde fast ved det og saa være færdig med Udgifterne for den tilskadekomne hermed,